

Det er nødvendigt med muligheden for læn-gerevarende anbringelser af de allermindste børn, der giver den mulighed for at etablere de trygge relationer, som vi ved skal til. Det er også fuldstændig afgørende, at børn ikke længere kan hjemgives fra den ene dag til den anden. Det giver den kontinuitet, som mange både nu-værende anbragte børn og tidligere anbragte børn har bedt os om at sikre. Og det er også nød-vendigt, at der nu etableres en mulighed for, at en anbringelse kan opretholdes alene på bag-grund af barnets tilknytning. Det sætter barnet og ikke den voksne i centrum. Og endelig er der spørgsmålet om psykologbistand til børn på kri-sacentre. Det er en socialdemokratisk velfærds-rettighed, vi nu får gennemført i lovgivningen. Det er rigtig godt og desværre også nødvendigt.

Når det er sagt, vil vi gerne understrege, at de her forslag ikke kan stå alene. Der er behov for at ændre de grundlæggende sociale uligheder, der gør, at alt for mange familier og alt for mange børn lever i udsatte livssituationer. Det er afgørende, at den tidlige indsats bliver oppriorite-ret. Det er altafgørende, at vi får flere og bedre tilbud til de mest udsatte familier, for vi ved, at hvis vi hjælper familierne på den rigtige måde og skaber de rigtige forudsætninger, er der for-ældre med, hvad man i dag kan sige er en lille forælderevne, der med tiden kan udvikle en endda rigtig god forælderevne.

Det er, som vi allerede har været inde på i dis-kussionen, fuldstændig afgørende, at der etable-res en bedre økonomi på anbringelsesområdet. Det er i Socialdemokraternes øjne utilgiveligt, at det kan være hensynet til den kommunale øko-nomi, der afgør, om et barn anbringes uden for hjemmet, om et barn får de støtteforanstaltning-er, som barnet har behov for.

Endelig er der også behov for at sætte fokus på vores plejefamiliers ve og vel, på deres løn-og ansættelsesforhold, på muligheden for ud-dannelse og supervision.

Sidst, men ikke mindst, ved vi, at rigtig man-ge anbragte børn er alene, når de fylder 18 år og skal ud og leve livet på egen hånd. Så eftervær-net for de anbragte børn er et afgørende område for de videre forhandlinger.

Men når alt det er sagt, vil jeg sige, at lovfor-slaget isoleret set både er rigtig godt og nødven-digt. Nu håber jeg på den samme velvillighed, når vi skal i gang med de politiske drøftelser, som har langt større omkostninger for Folketin-gets politikere, nemlig drøftelser om økonomien – at velvilligheden også vil være til stede dér.

Så skal jeg afslutningsvis lige huske at sige, at SF også støtter lovforslaget, som det ligger her.

Kl. 14:07

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren. Og så er det hr. René Christensen som ordfører.

Kl. 14:07

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Kontinuitet i anbringelsen er af stor betydning for børn og unge, som er anbragt uden for hjem-met. Det har vist sig, at en del børn, som er an-bragt uden for hjemmet, oplever flere skift, altså mere end to. For de yngste er der 12 pct., der op-lever mere end to skift, det vil sige, at der rent faktisk er 88 pct. af de yngste, der oplever en god stabilitet i anbringelsen, og det er selvfølge-lig positivt. Men 12 pct. af de yngste er faktisk lig med omkring 700 børn.

Det vil sige, at der er 700 børn, der oplever flere skift i anbringelsen i deres første år. Og pro-blemet er desværre langt større, når vi ser på de ældre børn og unge. Problemet med de mange skift er selvfølgelig, at børn og unge, der bliver udsat for de mange skift, ikke får ro og stabilitet i deres liv. Der er også en del forskningsresulta-ter og konkrete sager, som viser behovet for at give disse børn og unge et mere stabilt liv. Op-skriften er jo faktisk enkel. Stabiliteten opnås ved, at de anbragte børn oplever færre genan-bringelser, hjembringelser og brud på deres til-værelse.

Forslaget består af fire hovedpunkter.

Punkt 1: De kommunale myndigheder kan med det her forslag nu i særlige tilfælde for børn under 1 år beslutte en anbringelsesperiode på op til 3 år uden genbehandling af sagen. Formå-let er, at de små børn, der anbringes uden for hjemmet, sikres en mere stabil og tryk opvækst i de første leveår. De første år i barnets liv er helt centrale for resten af livet. Det er her, fundamen-tet til de sociale og adfærdsmæssige kompeten-ter, som barnet får, bliver lagt. Netop derfor kan der i særlige tilfælde være brug for denne mu-lighed. Man skal dog være opmærksom på, at der stadig er mulighed for, at barnet skal kunne få relationer til sine forældre, hvis det er muligt.

Punkt 2: Det drejer sig om hjemgivelse af et barn. Ved afgørelser om hjemgivelse forpligter kommunen sig til at fastsætte en hjemgivelses-periode på op til 6 måneder, når et barn eller en ung skal hjem efter en anbringelse. Kun i særlige tilfælde kan kommunen beslutte, at der ikke skal være en hjemsendelsesperiode, hvilket jeg